

Dr. Dimitrij Rupel, sociolog,
pisatelj, politik in publicist |
FA. BOBO/Srđan Živulović,
STA/Daniel Novaković

Kaj učijo Janezka?

Sprva sem nameraval te opazke poslati v obliki odprtega pisma najvišjim voditeljem države, po premisleku pa sem glede možnosti učinka takšnega pisanja obupal.

Pri tem, da niso kos zdravstvu, pravosodju, medijem, zunanji politiki ..., bi bili še manj kos tisti velikanski ustanovi, ki uči, kako biti kos zdravstvu, pravosodju, medijem, zunanji politiki ..., tj. šolam. Tu pišem o šolah, izobrazbi in kulturi. Kar se Janezek nauči, to Janez zna. Šola je bistvena.

Od časa, ko so slovenski poslanci avstrijskega Državnega zbora (Nabergoj, Kljun Vošnjak ...) v zadnji tretjini 19. stoletja zahtevali za Trst in Primorsko slovenske šole, je preteklo veliko let; nekaj teh zahtev (ob domnevi, da so Srbi, Hrvati in Slovenci en sam in isti narod) sta rešili prva velika vojna in stara Jugoslavija; po koncu druge vojne, ko se je hkrati začela hladna vojna, pa seveda socialistična Jugoslavija, ki nas je sicer vzgajala v pokorščini do Partije in Sovjetske zveze, pa v sovraštvu do »zahodnega imperializma«

Posmeh tistim, ki delajo v prid države

Moji prijatelji in člani velike generacije, ki je dosegla slovensko državnost, glede šolstva nismo brez greha. Več časa kot šoli smo posvečali obrambi pred JLA, denacionalizaciji, spravi, privatizaciji in mednarodnemu priznanju, nato pa včlanjevanju v EU in Nato. Vse pogosteje opažam, da je v slovenskem šolstvu marsikaj ostalo pri starem. Skoraj vsi kolegi in njihovi otroci mi pripovedujejo, da v šolah pri pouku zgodovine zmanjka časa za snov, ki se tiče slovenske osamosvojitve, vojne za Slovenijo, demokratičnih zakonov, za tisto, čemur pravimo *državljianska vzgoja*. Stranka Levica in nekateri vidni posamezniki v njeni

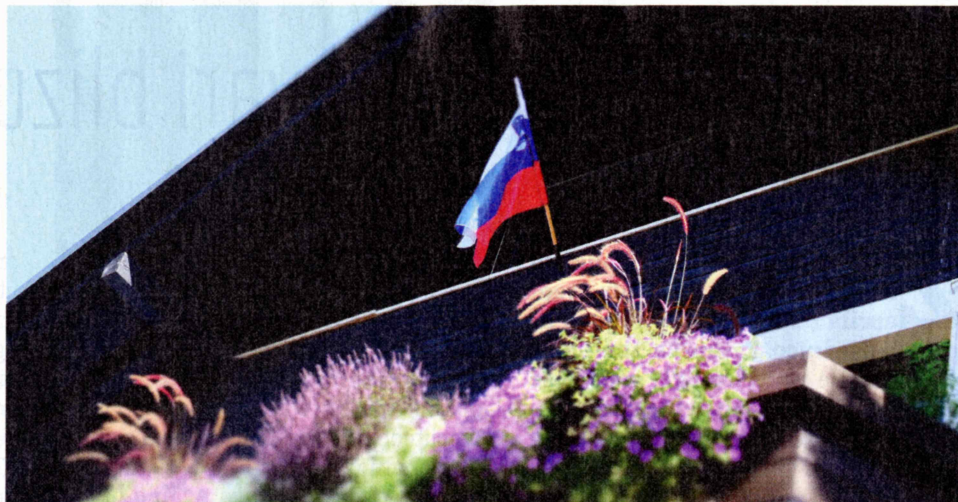
O slovenskem osamosvajanju v letih 1990–1992 je v šolskih programih še vedno molk.

bližini predlagajo, naj bi Slovenija v času ukrajinsko-ruske vojne in napadov islamskih skrajnežev na Izrael in vodne poti, ki koristijo Evropi in civiliziranemu svetu, izstopila iz Nata. To imam za enega izmed najbolj lahkomišelnih in protidržavnih predlogov v novejši slovenski zgodovini.

Nekateri se bodo spomnili, da je

minister za šolstvo v peti vladi RS (2000) Šturm naročil na pročeljih slovenskih šol izobešati državno zastavo, temu pa so se nekateri celo posmehovali. To se nadaljuje v različnih oblikah, njegov predmet posmeha in žalitev pa je leta 2012 na Prešernov dan postal tudi tedanji minister za šolstvo in kulturo Žiga Turk.

Nekateri se bodo spomnili, da je minister za šolstvo v peti vladi RS (2000) Šturm naročil na pročelijh slovenskih šol izobešati državno zastavo, temu pa so se nekateri celo posmehovali.

Norčujejo se iz tistih, ki izobešajo slovenske zastave. Leta 2000 so se na takšen način norčevali iz tedanjega slovenskega ministra za šolstvo dr. Lovra Šturma.

Gimnazije pod poveljstvom »avantgarde«?

Pred nekaj dnevi me je k okrogli mizi o 20. obletnici slovenskega vstopa v Nato povabila celjska *Srednja zdravstvena in kozmetična šola*. Med nastopajočimi sta bila tudi predsednik NSi Tonin in poveljnik Slovenske vojske Močnik, poslušalec pa je bilo kar 400. Sprva sem bil nekoliko zadržan do nastopanja pred občinstvom, ki je ozko strokovno/tehnično in ne širše družbeno/politično usmerjeno. Seveda sem bil na koncu navdušen, vendar sem tvegala pripombo: ali ne bi morali takšne pogovore prirediti predvsem v gimnazijah? Odgovor, ki sem ga dobil:

Ah, to morate pa razumeti, saj gimnazije vodi avantgarda, ki takšnim temam noče posvečati nobene pozornosti.

Prijatelj in nekdanji minister za šolstvo Turk mi je poslal kopijo odlomka iz svoje nove knjige *Prazniki*. Jedro sporočila in knjige je, da v Sloveniji – s pomočjo levičarske propagande in zakonodaje brez razlage ali opravičila še naprej praznujemo napačne in zlagane zgodovinske dogodke. Naslov ministrovega sporočila: *Ni bilo 27. aprila, ni bila osvobodilna in ni bila fronta*. Navajam:

Kdaj je bilo, se dobro ne spominjajo, ampak večina misli, da 26. aprila zvečer. Da ni bila osvobodilna, je dokumentirano. Bila je protiimperialistična, torej uperjena proti imperialističnim državam, kot so Anglija, Francija, Italija, Nemčija. Mimogrede, ta antiimperializem,

to sovražstvo do Zahoda, predvsem do Amerike, živi naprej. Slovenija je med desetimi državami na svetu, kjer so ZDA najbolj osovražene. V družbi Irana in Afganistana ...

... In ni šlo za nobeno fronto. Fronta pomeni neko široko gibanje, ki ima podporo ljudskih množic. V Vidmarjevi vili se je sestalo društvo prijateljev Sovjetske zveze, ki je bilo posebej na robu slovenskega političnega prostora. V njem so bili komunisti in njihovi sopotniki.

Prijatelju Turku sem odgovoril: »Zastav pa je 27. aprila izobešenih več kot 25. junija.« Minister mi je odpisal: »Države si ne zaslužimo!« To stališče je podobno stališču nekdanjega predsednika vlade Janeza Drnovška, ki je bil nekoč razočaran nad reakcijami članov lastne stranke: »Prepoceni smo jo dobili.« Marsikaj lahko vznemiri neravnotežnega državljana. Toda nadaljevati s praznovanjem dneva oz. organizacije, ki se je opirala na pakt med Hitlerjem in Stalinom? Slaviti nacistično-komunistično koalicijo?

Ignoranca in malomarnost do zgodovinskih dejstev

Do Protiimperialistične fronte je bil v začetku – zaradi rusko-nemškega sodelovanja – zadržan tudi Kocbek, ki so mu bili še iz časov španske državljanske vojne enako nesprijemljivi »rdeče nasilje«, »levičarska brezobzirnost«, »beli teror« in »desničarska silovitost«. Kocbek je sprva omahoval glede sodelovanja v PIF, njegovo stališče do Dolomitske izjave, ki je

uveljavila monopol Komunistične partije, pa ga je pripeljalo v spor z vso takratno politiko.

Da ne bo nesporazuma! Pisec teh vrstic sem pogosto – tudi zaradi družinskih zgledov – izražal spoštovanje partizanskega upora proti okupatorju in sem se brez omahovanja pridružil slovenskemu uporu zoper jugoslovansko diktaturo, imenovanemu *osamosvojitve*. Vse težje pa prenašam ignoranco in malomarnost, ki se pojavljata v zvezi z obdobjem 1943–1990; molk o slovenski osamosvojitvi v večini slovenskih šol pa si vse pogostejše razlagam kot nacionalno izdajstvo. Zato sem se domislil, da bi morali oblikovati »krizni« svet za šolstvo, ki bi lahko z eno potezo odpravil tu opisane nadloge in zadrege, predvsem pa bi v nemirnem zgodovinskem času *po koncu konca hladne vojne* prispeval k utrditvi slovenske kulture in navsezadnje tudi nacionalne varnosti. Mimogrede, naša vlada ignorira (tj. ne podpira) *fakulteto Nove univerze za slovenske študije*. To, kar v demokratičnih državah jemljejo kot nekaj samoumevnega, je z Gregorčičeve videti bizarno in nepotrebno. [D]

Levičarski skrajneži skušajo doseči izstop Slovenije iz zveze Nato. Kar je eden izmed najbolj lahkomišelnih in protidržavnih predlogov v novejši slovenski zgodovini.